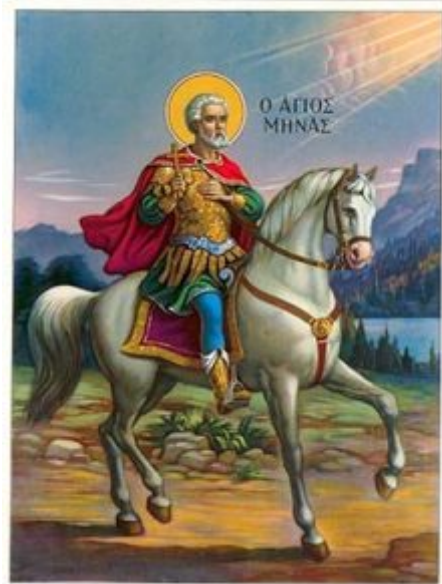

Ὁ Ἅγιος Μεγαλομάρτυς Μηνᾶς (Βασιλόπουλος Χαράλαμπος Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, ἔχουν λάμψει ἐξαιρετικὲς μορφὲς Ἁγίων καὶ Μαρτύρων, ποὺ τὴν ἐλάμπρυναν μὲ τὰ κατορθώματά τους τὰ ὑπεράνθρωπα. Ἄνθρωποι διαφόρων ἡλικιῶν, παιδιὰ καὶ ἄνδρες καὶ γέροι κατάλευκοι, διαφόρου μορφώσεως καὶ κοινωνικῆς τάξεως, ἐπαγγέλματος καὶ καταγωγῆς, ἀπὸ τὸν ἴδιο πόθο καὶ τὰ ἴδια ἰδανικὰ κινούμενοι, ἔδωσαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Μεταξύ ὄλων αὐτῶν τῶν πολυάριθμων ταγμάτων τῶν Μαρτύρων, εἶναι καὶ ἡ τάξις τῶν στρατιωτικῶν. Μεγάλες μορφές, ὅπως οἱ μεγαλομάρτυρες Δημήτριος, Γεώργιος, Εὐστάθιος, Μερκούριος, Μηνᾶς κ.ἄ., κατέδειξαν ὅτι δὲν ἔχει καμμιά σημασία ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀπασχόληση ἡ καθημερινὴ γιὰ τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν Χριστιανικὴ ζωὴ γενικώτερα.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον «ὅπου θέλει πνεῖ». (Ἰωάν. γ' 8). Ἀνεξαρτήτως ἐποχῆς, τόπου καὶ ἐθνικότητος, ἡλικίας καὶ φύλου. Ἐπομένως καὶ σήμερα, πού ἡ κοινωνία μας ἔχει ἀνάγκη κυρίως ἀγίων, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ ὁ διακαῆς πόθος μας καὶ τὸ ὕψιστον ἰδανικόν, ὁ ἀγιασμός μας, ἡ ἀνάπτυξη ἀγίων, πού θ' ἀποτελέσουν τὰ πρότυπα γιὰ τὸ ἠθικὸ ἀνέβασμα τῆς κοινωνίας μας καὶ τῶν νέων μας εἰδικώτερα.

Βίος τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ

Ἐγκαταλείπει τὸ στράτευμα.

Ὁ Ἅγιος Μηνᾶς ἔζησε στὴν ἐποχὴ τοῦ βασιλιᾶ Μαξιμιανοῦ καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, οἱ δὲ γονεῖς του ἦταν εἰδωλολάτρες.

Ὅταν ἐνηλικιώθηκε, γράφτηκε στὴν τάξη τῶν στρατιωτικῶν. Ὑπηρέτησε στὰ βασιλικά στρατεύματα, στὰ Νούμερα (στρατιωτικὰ τάγματα) τὰ λεγόμενα Ρουταλικά, ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα Ἀργυρίσκο, στὸ Κοτυάειο τῆς Φρυγίας.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ὁ Ταξίαρχος Φιρμηλιανὸς μάζεψε στρατιῶτες καὶ ἐπῆγε στὴν Μπαρμπαριά -ἔτσι ὠνομαζόταν τότε ἡ Β. Ἀφρική- γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ἀπὸ ἐχθρούς. Μαζὶ μὲ τοὺς στρατιῶτες πού πῆρε, ἦταν καὶ ὁ Ἅγιος Μηνᾶς, πού ξεχώριζε τόσο γιὰ τὴν ἀνδρεία του ὅσο καὶ γιὰ τὴ φρόνησή του.

Κάποια ἡμέρα δόθηκε διαταγὴ ἀπὸ τὸν βασιλιᾶ οἱ στρατιῶτες νὰ συλλαμβάνουν τοὺς Χριστιανοὺς καὶ νὰ τοὺς βασανίζουν μέχρι ν' ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τους. Ὁ Μηνᾶς ἐμίσησε αὐτὸ τὸ ἀσεβὲς πρόσταγμα καὶ ἀφήνοντας τὴ στρατιωτικὴ ζωὴ ἔφυγε καὶ ἀνέβηκε στὸ βουνό, ὅπου ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ Κοτυάειο.

Προτίμησε νὰ ζῆ μὲ τὰ θηρία, παρὰ νὰ βρίσκεται μὲ τοὺς ἐχθρούς τοῦ Χριστοῦ εἰδωλολάτρες. Ἐκεῖ ἔμεινε ἀρκετὸ καιρὸ καθαρίζοντας συνεχῶς τὸν ἑαυτό του μὲ νηστεία, ἀγρυπνία καὶ προσευχή. Ἄναψε στὴν καρδιά του ὁ πόθος τῆς ὁμολογίας καὶ τοῦ μαρτυρίου.

Ὁμολογία ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος.

Μία μέρα, λοιπόν, πού εἶχαν μεγάλο πανηγύρι οἱ εἰδωλολάτρες, κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ μέσα στὸ πλῆθος κήρυξε τὸν Χριστὸ Θεὸ ἀληθινό, λέγοντας:

- Μάθετε καλά, ὅτι ἓνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Χριστός, αὐτὰ δὲ πού σεῖς λατρεύετε εἶναι ξύλα ἀναίσθητα.

Ὅλοι συγκεντρώθηκαν γύρω του γεμάτοι ἀπορία, γιὰ τὸ πῶς τόλμησε αὐτὸς μόνος νὰ παρουσιασθῆ μπροστά. Ὅσοι πάλι ἦσαν κρυφοὶ Χριστιανοὶ χάρηκαν γιὰ τὸ θάρρος τοῦ Ἁγίου. Οἱ εἰδωλολάτρες ἔπιασαν τὸν Ἅγιο καὶ κτυπώντας τον, τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα τῆς πόλεως Πύρρο.

Ὁ Πύρρος σεβάστηκε τὸν Ἅγιο ἐξ' αἰτίας τῆς ἡλικίας του -ἦταν τότε πενήντα ἐτῶν- καὶ τῆς σεβασμίας μορφῆς του. Τὸν ρώτησε, λοιπόν, μὲ ἡμερότητα:

- Ποιὸς εἶσαι, ἄνθρωπέ μου, ἀπὸ ποῦ εἶσαι καὶ ποιὰ εἶναι ἡ θρησκεία σου;

- Πατρίδα μου εἶναι ἡ Αἴγυπτος, ἀποκρίθηκε ὁ Ἅγιος, ὀνομάζομαι Μηνᾶς καὶ ἤμουν κάποτε στρατιώτης. Ἐπειδὴ, ὅμως, εἴσθε ἀσεβεῖς καὶ εἰδωλολάτρες, ἄφησα τὸ στράτευμα καὶ πῆγα στὸ βουνό. Τώρα δὲ, ἦλθα νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ σὲ ὅλους καὶ νὰ ὁμολογήσω τὴν πίστη μου στὸν Χριστό, γιὰ νὰ μὲ ὁμολογήση καὶ ἐκεῖνος σὰν δοῦλο του στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὅπως τὸ λέγει καὶ μόνος του: «Ὅστις μὲ ὁμολογήσῃ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καγῶ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Θυμωμένος ὁ Πύρρος ἀπὸ τὴν ἀπάντηση, διατάζει τὴν φυλάκιση τοῦ Μηνᾶ, μέχρι νὰ σκεφθῆ πῶς θὰ τὸν θανατώσῃ.

Τὸ ἄλλο πρωί, ἀφοῦ εἶχε τελειώσει πλέον ἡ ἑορτή, ἔφερε πάλι ὁ ἡγεμόνας τὸν Ἅγιο μπροστά του καὶ τὸν κατηγόρησε γιὰ δυὸ λόγους: πρῶτα, διότι ἄφησε τὴν ὑπηρεσία τοῦ βασιλιᾶ στὸ στρατὸ καὶ δεύτερο, ἐπειδὴ τόλμησε νὰ μιλήσῃ μὲ ἀσέβεια ἔμπρὸς σὲ τόσο πλῆθος κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἑορτῆς.

Ὁ Ἅγιος τότε μὲ θάρρος προσπάθησε ν' ἀπολογηθῆ:

- Ναί, ἄρχοντα, ἔτσι πρέπει νὰ ὁμολογοῦμε φανερὰ καὶ μὲ θάρρος καὶ νὰ μὴν φοβούμεθα, καθὼς ἐκεῖνος εἶπε: «ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι» (Μάτθ. ι' 28), ἀλλὰ νὰ τὸν κηρύττωμε μὲ τὴν καρδιά καὶ μὲ τὰ λόγια, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς δίδαξε λέγοντας: «Καρδιά γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν» (Ρώμ. ι' 10).

- Βλέπω, Μηνᾶ, ὅτι δὲν εἶσαι νέος ἄμυαλος, γιὰ νὰ μὴν καταλαβαίνης τὸ συμφέρον σου. Βρίσκεσαι πλέον σὲ γεροντικὴ ἡλικία. Μὴ φανῆς ἀνόητος καὶ ἀφήσης τὴ

γλυκεῖα ζωὴ προτιμώντας τὸν θάνατο. Σκέψου φρόνιμα καὶ θὰ τιμηθῆς ἀπὸ τὸν βασιλιά, ἀλλὰ καὶ οἱ θεοὶ θὰ σὲ συγχωρήσουν καὶ ἄς τοὺς ὕβρισες χθές.

Ὁ Ἅγιος γέλασε μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἀποκρίθηκε:

- Τίποτα δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ μὲ χωρίση ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου, οὔτε τιμές, ἀλλὰ οὔτε καὶ βασανιστήρια. Δοκίμασε, ἂν θέλῃς, καὶ θὰ δῆς.

Βασανιστήρια σκληρὰ

Τότε ὁ Πύρρος μὲ πολὺ θυμὸ λέγει στοὺς στρατιῶτες:

- Πιάστε αὐτὸν τὸν ἀσεβῆ καὶ τεντῶστε τὰ μέλη του καὶ κτυπήστε τὸν ἀλύπητα, γιὰ ν' ἀπολαύση ὅ,τι ζητάει.

Δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς ἄλλαξαν οἱ στρατιῶτες, ἐπειδὴ ἐκουράζοντο, ἀλλὰ ὁ Ἅγιος καρτερικὰ ὑπέμενε, ὥστε ὅλοι ἀποροῦσαν καὶ τὸν θαύμαζαν.

Κάποιος παλιὸς φίλος τοῦ Ἁγίου, στρατιώτης, ποὺ λεγόταν Πηγάσιος, βλέποντας τὸ καταπληγωμένο σῶμα τοῦ Ἁγίου, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ λέγει:

- Δὲν βλέπεις, Μηνᾶ, ὅτι διαλύθηκε τὸ σῶμα σου ἀπὸ τὶς πληγές; Θέλεις νὰ πεθάνεις ἄδικα; Πές ὅτι θὰ θυσιάσης καὶ ὁ θεὸς σου θὰ σὲ συγχωρήσῃ, γιατί βλέπει ὅτι δὲν τὸ κάνεις μὲ τὴ θέλησή σου.

Ὁ Ἅγιος τότε μὲ ἱερὴ ἀγανάκτησὴ τοῦ ἀπαντά:

- «Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν» (Ψάλμ. στ' 9). Φύγε ἀπὸ μένα ἐχθρὴ τῆς ἀλήθειας, ποὺ δὲν εἶσαι φίλος. Ἐγὼ τὸν Χριστὸ μου μόνο λατρεύω καὶ θὰ μὲ δυναμώσῃ νὰ ὑποφέρω τὶς πληγές.

Βλέποντας ὁ Πύρρος τὸ ἄκαμπτο φρόνημα τοῦ Ἁγίου, διέταξε νὰ τὸν δέσουν ψηλὰ σὲ ξύλο ὄρθιο καὶ μὲ σιδερένια νύχια νὰ τοῦ σχίζουν τὶς σάρκες του. Ἐνῶ ὁ Ἅγιος ὑφίστατο αὐτὸ τὸ σκληρὸ μαρτύριο, ὁ ἄρχοντας τὸν περιέπαιζε λέγοντας:

- Κατάλαβες, Μηνᾶ, καθόλου πόνος στὸ σῶμα σου, ἢ θέλεις νὰ σοῦ προσθέσωμε κι ἄλλες τιμωρίες γιὰ νὰ χαρῆς περισσότερο;

- Τί νομίζεις, ἄρχοντα, ὅτι μὲ τέτοια παιγνίδια θὰ μὲ ἀποσπάσεις ἀπὸ τὴν ὀρθὴ πίστη; ἀποκρίνεται ὁ Μηνᾶς.

- Ἄφησε τὴν κακὴ ἐπιμονή, Μηνᾶ, καὶ δήλωσε ὑποταγὴ στὸν βασιλιὰ Μαξιμιανό· τὸν συμβουλεύει ὁ Πύρρος.

- Δὲν ἀρνοῦμαι ἐγώ, ἄρχοντα, τὸν αἰώνιο καὶ οὐράνιο Βασιλιὰ γιὰ νὰ ὑποταχθῶ στὸ φθαρτὸ καὶ γήινο.

Βλέποντας ὁ Πύρρος τὴν σταθερότητα τοῦ Ἁγίου προσπαθεῖ μὲ ἄλλον τρόπο νὰ τὸν κερδίσει.

- Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ αἰώνιος βασιλιάς, Μηνᾶ;

- Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποτάσσεται γῆ καὶ οὐρανός.

- Καὶ δὲν ξέρεις, ὅτι γι' αὐτὸ τὸ ὄνομα ὀργίζονται οἱ αὐτοκράτορες καὶ διατάζουν νὰ τιμωροῦμε χωρὶς ἔλεος;

- Ἄν ὀργίζονται οἱ αὐτοκράτορες, ἐμένα δὲν μὲ στενοχωρεῖ, οὔτε τὸ σκέπτομαι. Ἐγὼ ἔχω ἓνα σκοπὸ· νὰ πεθάνω ὁμολογώντας τὸ Χριστό, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Τὶς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;» (Ρώμ. ἡ' 35).

Στὴ συνέχεια ὁ Μάρτυρας ὑπομένει σειρὰ βασανιστηρίων. Τοῦ τρίβουν τὸ πληγωμένο σῶμα μὲ τρίχινο ὕφασμα ἢ τοῦ καίουν τὰ μέλη μὲ ἀναμμένες λαμπάδες. Τὰ λόγια του κατὰ τὴν ὥρα τῶν φοβερῶν μαρτυρίων εἶναι:

- Σήμερα βγάζω τὰ δερμάτινα ἐνδύματα τῆς ἁμαρτίας καὶ παίρνω τὸ φωτεινὸ ἔνδυμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἔχω τὸν Χριστό μου βοηθό, ποὺ εἶπε νὰ μὴ φοβούμεθα «ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι».

Ὁ Πύρρος ἀποροῦσε μὲ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ μάρτυρος καὶ τοῦ λέγει:

- Πές μου, Μηνᾶ, ἀπὸ πού σοῦ ἦλθε τόση σοφία καὶ ἀπαντᾶς ἔτσι ἐσὺ ἓνας στρατιώτης συνηθισμένος σὲ πολέμους καὶ σφαγές;

- Ὁ Θεός μου μοῦ δίνει τὴν σοφία γιὰ νὰ ἐλέγχω τὴν ἀσέβειά σας. Αὐτὸς εἶπε: Ὅταν πάτε μπροστὰ σὲ τυράννους γιὰ τὸ ὄνομά μου μὴ σκεφθῆτε τί θὰ πῆτε, διότι θὰ σᾶς δοθῇ ἐκείνη τὴν ὥρα σοφία» ἢ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν» (Λούκ. κα' 15).

- Ἐγνώριζε ὁ Χριστός σας, ὅτι πρόκειται οἱ Χριστιανοὶ νὰ τιμωρηθῆτε ἀπὸ μᾶς; ρωτᾷ ὁ Πύρρος.

- Ἐπειδὴ εἶναι ἀληθινὸς Θεός, βεβαίως τὸ ἐγνώριζε.

Ὁ ἄρχοντας δὲν ἤξερε πλέον τί ἄλλο νὰ πῆ καὶ προσπαθεῖ πάλι νὰ ἐπιτύχη τὸ σκοπὸ τοῦ λέγοντας:

- Ἄφησε τὰ μάταια λόγια, Μηνᾶ, καὶ διάλεξε ἓνα ἀπὸ τὰ δυό: ἢ τὴν φιλία σου μὲ μᾶς κερδίζοντας τὴν ζωὴ σου, ἢ τὴν ὁμολογία στὸ Χριστό σου κερδίζοντας τὸν θάνατο.

Καὶ ὁ Ἅγιος:

- Μὲ τὸν Χριστό μου ἤμουν, εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι πάντα.

- Σὲ λυπᾶμαι, Μηνᾶ, νὰ σὲ θανατώσω. Ἔχεις μία ὥρα ἀκόμα νὰ σκεφθῆς καὶ νὰ ἀποφασίσῃς γιὰ τὴν σωτηρία σου.

- Καὶ δέκα χρόνια νὰ μ' ἀφήσης δὲν πρόκειται νὰ ἀποφασίσω κάτι ἄλλο ἀπὸ αὐτό: νὰ κηρύττω τὸν Χριστό μου Θεὸ ἀληθινὸ καὶ νὰ ὀνομάζω τοὺς δικούς σας θεοὺς ξύλα καὶ δαιμόνια.

Μαρτυρικὸ τέλος τοῦ Ἁγίου.

Τὰ βασανιστήρια συνεχίσθηκαν σκληρότερα, μέχρι ποὺ ἓνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ ἄρχοντα ποὺ λεγόταν Ἡλιόδωρος, συμβούλευσε τὸν Πύρρο λέγοντας:

- Ἀφέντη μου, οἱ Χριστιανοί, ὅπως καὶ σὺ ξέρεις, εἶναι πολὺ ἐπίμονοι καὶ δὲν ἀλλάζουν γνώμη. Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆς, λοιπόν, ἀπ' αὐτόν, διάταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Ὁ Πύρρος συμφώνησε καὶ ἔδωσε ἐντολὴ γιὰ τὴν θανάτωση μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ἐνῶ ἐβάδιζε ὁ Ἅγιος γιὰ τὸν τόπο τῆς καταδίκης του, εἶπε σὲ μερικοὺς κρυφοὺς Χριστιανούς, ποὺ ἀκολουθοῦσαν:

- Σᾶς παρακαλῶ, μετὰ τὸν θάνατό μου, νὰ πάρετε τὸ σῶμα μου καὶ νὰ τὸ πάτε στὴν πατρίδα μου τὴν Αἴγυπτο.

Μόλις ἔφθασαν στὸ καθωρισμένο μέρος, ὁ Μάρτυρας ὑψωσε τὰ χέρια του καὶ προσευχόμενος ἔλεγε:

- Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε, γιατί μὲ ἀξίωσες νὰ γίνω κοινωνὸς τῶν παθημάτων. Σ' εὐχαριστῶ, γιατί μὲ κράτησες σταθερὸ στὴν ὁμολογία μου. Σὲ παρακαλῶ, παράλαβε τὴν ψυχὴ μου στὴν βασιλεία Σου.

Αὐτὰ ἦταν καὶ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ἁγίου. Τὸν ἀποκεφάλισαν στὶς 11

Νοεμβρίου. Τὸ σῶμα του καὶ τὸ κεφάλι του τὸ ἔρριξαν στὴ φωτιά. Ὅτι ἀπέμεινε τὸ πῆραν οἱ Χριστιανοὶ καὶ τὸ πῆγαν στὴν Αἴγυπτο, κατὰ τὴν παραγγελία τοῦ Ἁγίου.

Θαύματα

Ὁ Μεγαλομάρτυρας Μηνᾶς ἔλαβε τὴν χάρι νὰ κάνη θαύματα, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναφέρομε:

1) Κάποιος Χριστιανὸς πλούσιος ὑποσχέθηκε νὰ δωρίσῃ ἓνα δίσκο ἀργυρὸ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου. Πῆγε, λοιπόν, στὸν χρυσοχόο καὶ τοῦ εἶπε νὰ κατασκευάσῃ δυὸ δίσκους καὶ νὰ γράψῃ ἐπάνω στὸν ἓνα τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ στὸ ἄλλο τὸ δικό του. Ὅταν πῆγε νὰ τοὺς πάρῃ, εἶδε ὅτι τοῦ Ἁγίου ἦταν ὠραιότερος, τὸν κράτησε, λοιπόν, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, γιὰ δικό του.

Ταξιδεύοντας στὴν θάλασσα τοῦ ἔφερε ὁ ὑπηρέτης του, ἐνῶ ἔτρωγε, τὸν δίσκο τοῦ Ἁγίου μὲ φαγητά. Ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ ὑπηρέτης πῆρε τὸν δίσκο γιὰ νὰ τὸν πλύνῃ στὴ θάλασσα, τοῦ ἔφυγε ὅμως ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἔπεσε στὸ βυθό. Ὁ ὑπηρέτης φοβήθηκε καὶ ἔπεσε κι αὐτὸς στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὸν βρῆ. Βλέποντας αὐτὰ ὁ ἀφέντης του κατάλαβε τὸ σφάλμα του καὶ ἔλεγε:

- Ἀλλοίμονό μου, ἐπειδὴ κράτησα τὸ δίσκο τοῦ Ἁγίου, ἔχασα καὶ τὸν δοῦλο μου. Θεέ μου, σὲ παρακαλῶ, νὰ βρῶ ἔστω τὸ λείψανο τοῦ δούλου μου καὶ νὰ προσφέρω δυὸ δίσκους στὸν Ἅγιο.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ ἔψαχνε στὴν παραλία, ἐλπίζοντας νὰ δῆ τὸ νεκρὸ δοῦλο του. Τότε βλέπει τὸν ὑπηρέτη του ζῶντα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα, κρατώντας τὸν δίσκο τοῦ Ἁγίου.

Ὅλοι ὅσοι ταξίδευαν μὲ τὸ πλοῖο, εἶδαν τὸ θαῦμα καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεό. Ὁ δὲ δοῦλος διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

- Μόλις ἔπεσα στὴ θάλασσα ἦλθαν καὶ μὲ πῆραν τρεῖς ἄνδρες. Ὁ ἓνας ἦταν μεγαλύτερος στὴν ἡλικία καὶ φοροῦσε στρατιωτικὴ στολή, ὁ ἄλλος ἦταν πολὺ νέος καὶ ὁ τρίτος ἦταν διάκονος. Αὐτοὶ ἀπὸ τὸν βυθὸ μὲ ὠδήγησαν μέχρι τὴν παραλία.

Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἦταν ὁ Ἅγιος Μηνᾶς, ὁ νέος ἦταν ὁ Ἅγιος Βίκτωρ καὶ ὁ διάκονος ὁ Ἅγιος Βικέντιος, οἱ ὁποῖοι μαρτύρησαν τὴν ἴδια ἡμέρα (11 Νοεμβρίου). Ὁ Ἅγιος Βίκτωρ στὶς 11 Νοεμβρίου τοῦ 160, ὁ Ἅγιος Βικέντιος στὶς 11 Νοεμβρίου τοῦ 235 καὶ ὁ Ἅγιος Μηνᾶς στὶς 11 Νοεμβρίου τοῦ 296.

2) Ἄλλοτε πάλι ἦρθαν στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου ἓνας χωλὸς καὶ μία γυναίκα βωβή, γιὰ νὰ ζητήσουν θεραπεία. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἐνῶ κοιμόντουσαν, παρουσιάζεται ὁ Ἅγιος στὸ χωλὸ καὶ τοῦ λέγει:

- Τώρα ποὺ εἶναι ἡσυχία πήγαινε καὶ πάρε τὸ σκέπασμα τῆς βωβῆς καὶ θὰ γίνης καλά.

Τραβώντας τὸ σκέπασμα ὁ χωλὸς, ἐτρόμαξε ἢ βωβὴ καὶ ἐφώναξε κατηγορώντας τὸν χωλό, ἐκεῖνος πάλι ντροπιάσθηκε καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Ἔτσι θεραπεύθηκαν καὶ οἱ δύο.

3) Κάποιος Ἑβραῖος εἶχε φίλο κάποιον Χριστιανό, στὸν ὁποῖον ἐμπιστευόταν χρήματα ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψη. Μία φορᾶ, λοιπόν, τοῦ ἄφησε πεντακόσια νομίσματα. Ὅταν γύρισε ὁ Ἑβραῖος, ὁ Χριστιανὸς ἀρνήθηκε λέγοντας:

- Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μοῦ ἄφησες τίποτα. Τί μοῦ ζητᾶς λοιπόν;

Ὁ Ἑβραῖος ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ φίλου του καὶ τοῦ πρότεινε:

- Γιὰ νὰ διαλυθῇ αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κανένας μάρτυρας ὅταν σοῦ παρέδωκα τὰ χρήματα, νὰ πᾶμε στὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ νὰ δηλώσης μὲ ὄρκο, ὅτι δὲν πῆρες τὰ πεντακόσια νομίσματα.

Πῆγαν λοιπόν, χωρὶς ἀργοπορία καὶ ὁ Χριστιανὸς ἀρνήθηκε μὲ ὄρκο. Μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὸν Ναὸ ἀνέβηκαν στὰ ἄλογά τους γιὰ νὰ φύγουν. Τοῦ Χριστιανοῦ τὸ ἄλογο ἦταν ἀγριεμένο καὶ σὲ μία στροφὴ τὸν ἔρριξε κάτω. Δὲν κτύπησε ἀλλὰ ἔχασε τὸ κλειδί του καὶ τὴ χρυσοῦ σφραγίδα του. Συνέχισαν τὸν δρόμο τους καὶ σταμάτησαν κάπου γιὰ νὰ φᾶνε.

Ἐνῶ ἔτρωγαν, βλέπει ὁ Χριστιανὸς τὸν δοῦλο του νὰ ἔρχεται τρέχοντας, κρατώντας στὸ ἓνα χέρι τὸ κλειδί καὶ τὴ σφραγίδα του καὶ στὸ ἄλλο τὸ βαλάντιο μὲ τὰ χρήματα τοῦ Ἑβραίου.

Ἐκπληκτος ὁ Χριστιανὸς ρώτησε τὸν ὑπηρέτη του:

- Τί εἶναι ὅλα αὐτά;

Καὶ ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

- Κάποιος γρήγορος καβαλάρης ἦλθε στὴν κυρία μου καὶ δίνοντάς της τὸ κλειδί καὶ τὴν σφραγίδα σου τῆς εἶπε: «Στείλε γρήγορα τὸ βαλάντιο τοῦ Ἑβραίου στὸν ἄνδρα σου γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύσει ἡ ζωὴ του.

Ὁ Ἑβραῖος χαρούμενος καὶ ὁ Χριστιανὸς μετανοιωμένος γιὰ τὴν πράξι τοῦ γύρισαν στὸν Ναὸ καὶ ὁ μὲν Ἑβραῖος παρακαλοῦσε νὰ βαπτισθῆ, ὁ δὲ Χριστιανὸς ζητοῦσε συγχώρησι γιὰ τὸν ψεύτικο ὄρκο του.

4) Κατὰ τὸ ἔτος 1826, τὴν ἐποχὴ τοῦ τρόμου καὶ τῶν σφαγῶν, οἱ Τοῦρκοι τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης ἐνόμισαν ὅτι κατάλληλη εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσουν τὴν μανία τους κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἦταν ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, 18 Ἀπριλίου, ὅποτε θὰ εὔρισκαν μαζεμένους τοὺς Χριστιανούς στὸν Μητροπολιτικὸ ναό, πού ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ.

Κατὰ τὴν ὥρα πού διαβαζόταν τὸ Εὐαγγέλιο κύκλωσαν οἱ ἄπιστοι τὸν ναὸ μὲ σκοπὸ νὰ ἀρχίσουν τὴν σφαγὴ. Ξαφνικὰ, ὅμως, κάποιος γέρος ἐμφανίζεται ἔφιππος καὶ τρέχει γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαι μὲ γυμνὸ ξίφος, διώχνοντας τοὺς ἐχθρούς. Οἱ Τοῦρκοι τράπηκαν σὲ φυγὴ, ἐπειδὴ καταλήφθηκαν ἀπὸ περίεργο φόβο. Ἔτσι, ὁ Μεγαλομάρτυς Μηνᾶς ἔσωσε τοὺς πιστούς.

Οἱ Τοῦρκοι ἔκαναν σύγχυση καὶ ἐνόμισαν ὅτι ὁ Ἅγιος ἦταν ὁ πρῶτος τῶν προκρίτων, πού τὸν ἔστειλε ὁ Διοικητὴς τῆς πόλεως γιὰ νὰ μεταιώσει τὴ σφαγὴ. Πῆγαν, λοιπόν, στὸν Διοικητὴ καὶ διαμαρτυρήθηκαν. Αὐτὸς, ὅμως, δὲν γνώριζε τίποτε, διεπιστώθη δὲ ὅτι ὁ πρῶτος τῶν προκρίτων δὲν εἶχε φύγει καθόλου ἀπὸ τὸ σπίτι του ἐκείνη τὴ νύχτα. Ἔτσι τὸ θαῦμα διαδόθηκε ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς Τούρκους, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους κάθε χρόνο προσέφεραν καὶ δῶρα στὸν Ἅγιο.

Γι' αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐγένε σύσκεψη μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων Ἀρκαδίας Μαξίμου, Σητείας Μελετίου καὶ Πέτρας Δωροθέου καὶ θεσπίσθηκε κάθε χρόνο τὴν Τρίτη τῆς Διακαινησίμου νὰ ἐορτάζεται τὸ θαῦμα. Αὐτὴν τὴν ἡμέρα, πού θεωρεῖται ἡ δευτέρη ἐτήσια ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου, ἐκτίθεται σὲ προσκύνηση στὴν Μητρόπολη τὸ ἅγιο λείψανο.

5) Ἄλλο θαῦμα τοῦ Ἁγίου ἐγένε κατὰ τὶς δύσκολες ἡμέρες τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου (1939-1945). Μετὰ τὴν κατάκτηση τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὶς δυνάμεις τοῦ Ἄξονος λίγος Ἑλληνικὸς στρατὸς πέρασε στὴν Αἴγυπτο, πατρίδα τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ συνέχισε νὰ μάχεται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς σκλαβωμένης Ἑλλάδος.

Σπουδαία ἦταν ἡ μάχη τοῦ Ἑλ Ἀλαμείν (1942), ὅταν οἱ συμμαχικὲς δυνάμεις ἀνέκοψαν τὴν πορεία τοῦ Ρόμμελ. Τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλ Ἀλαμείν εἶναι Ἀραβικὴ παραφθορὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, πῆρε δὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα διότι ἐκεῖ

βρίσκεται Ναός τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ καὶ ὑπάρχει καὶ ἡ παράδοση, ὅτι ἐκεῖ ἦταν καὶ ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου.

Ὅταν, λοιπόν, οἱ στρατιᾶς τοῦ Ρόμμελ ἐβάδιζαν κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἔφθασαν στὸ Ἕλ Ἀλαμείν καὶ ἐστρατοπέδευσαν ἐκεῖνη τῆ νύχτα γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν τὸ πρωί. Αὐτὴ τῆ νύχτα εἶδαν μερικοὶ εὐσεβεῖς νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ αὐτοῦ ὁ Ἅγιος καὶ νὰ ὀδηγῆ καμήλες, ὅπως ἀκριβῶς εἰκονίζεται σὲ μία τοιχογραφία, ὅταν ἔσωσε κάποιον καραβάνι.

Τοὺς ἐχθροὺς τους κατέλαβε πανικὸς καὶ ἡ ἔκταση τῆς καταστροφῆς ἦταν μεγάλη.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐκτιμώντας, οἱ ἀλλόδοξοι σύμμαχοι πρόσφεραν στὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας τὸν τόπο ἐκεῖνο γιὰ νὰ ξανακτισθῆ ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ ἰδρυθῆ καὶ Μοναστήρι.

Τὴν μνήμη τοῦ Μεγαλομάρτυρα Μηνᾶ ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας στὶς 11 Νοεμβρίου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος πλ. ἀ΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τοὺς μεγίστους ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου σου, καρτεροψύχως ἀνύσας Μεγαλομάρτυς Μηνᾶ, οὐρανίων δωρεῶν λαμπρῶς ἠξίωσαι, καὶ θαυμάτων αὐτουργός, ἐκ Θεοῦ ἀναδειχθεῖς, προστάτης ἡμῖν ἐδόθης, καὶ βοηθὸς ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἀντιλήπτωρ ἐναργέστατος.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον

Τῆς στρατείας ἤρπασε τῆς ἐπικήρου, καὶ ἀφθάρτου ἔδειξε, σὲ ἀθλοφόρε κοινωνόν, Μηνᾶ Χριστὸς

Πηγή: agiazoni.gr